

A fűz ,aki fenyő akart lenni

Egyszer egy fárasztó nap után mély álomba szenderültem és nagyon furcsát álmodtam.

Álmomban fűzfa voltam.Ott álltam békésen az erdő közepén fatársaimmal együtt.Itt édegettünk, és néztük együtt az évszakok múlását .Minden évben mikor hidegre fordult az idő sárgulni kezdtek a leveleim és lehullott szép,sűrű hajkoronám. Ilyenkor mindig irigykedve néztem a fenyőket,olyan szerettem volna lenni, mint ők. Különleges,aki télen is leveleket visel, és nem csak a csupasz ágakat.

Egy őszi napon érdekes dolgot vettem észre,egy mókust.Felmászott rám, és felfedezte a bal felemen található kis odut.Fiatal voltam még és tapasztalatlan,így kíváncsian kérdeztem a mellettem álló tölgyfától:

- Ez a mókuska mit szeretne tőlem?
- Otthont keres magának.- válaszolta az öreg tölgy.
- Rajtam? -kérdeztem meglepődve.
- Igen,rajtad! -válaszolta.

Ezen meglepődtem és rájöttem, hogy sokat kell még tanulnom.A kis mókus néhány nap alatt telerakta sok finomsággal a bal oldalamon lapuló kis éléskamráját. Lassan beállt a tél, és lehullott az első hó. Kis vendégem békésen csücsült a sok étellel megtömött, szépen kibélelt kuckójában.Sokszor hallottam, ahogy a makkot, mogyorót rágcsálta. Ilyenkor mindig megmosolyogtam. Tél közepette sokszor fáztam, de örültem, hogy menedéket nyújthatok egy kis állatnak.Telt,múlt az idő,és a télnek vége szakadt.A kis mókus kibújt az odujából és beleszagolt a tavaszi levegőbe.

Ezen a télen megtanultam,hogy nem a levelek tesznek különlegessé,hanem hogy menedéket biztosíthatok egy kisállatnak.Tudtam,hogy a lakó jövőre is visszatér ,és ez jó érzéssel töltött el.

Lackó Máté 4. c (10 éves)

Nikola Tesla Á.I. Topolya

Vajdaság ,Szerbia

tanító: Cirok Csilla